

CĂLIN PĂDUREANU

Idolii noștri împăiați cu „Surprize la palatul regal”

Încă din zori un vânt năstrușnic începu să pulverizeze întreaga capitală. Sub firele de nisip scârțâiau dinții și pleoapele, iar mărțișoarele căutau să se smulgă din acele care le țintuiau în stânga hainei. Într-un cuvânt, vremea învârtea primăvara pe deget ca pe o legătură de chei. În pofida acestor baricade fizice, oamenii nu s-au pierdut cu firea, ba din contra, parcă în ciuda naturii, înfruntând disconfortul transportului public și sacrificându-și (util, cred) prețiosul timp, au mers, ca înspre un loc de refugiu, la cinematograful. Era ziua a doua când Festivalul Filmului Francofon își întâmpina, la fel ca în anii precedenți, oaspeții, oferindu-le, așa cum spunea criticul de artă Larisa Turea, o sărbătoare, una a filmului francez de calitate. În plasa acestui articol a căzut unul dintre ele, o comedie, poate nu cea mai semnificativă, însă una dintre acele care, pe lângă declanșarea tradiționalelor stări de relaxare, de amuzament, mai au proprietatea de a insera în noi, spectatorii, și un semn de întrebare: „De cine râdem, de fapt?...” Este vorba de filmul regizoarei Valérie Lemerrier, „Surprize la palatul regal”, calificat în 2005 drept cea mai

bună comedie a anului.

Armelle, figura centrală a peliculei (nimeni alta decât regizoarea Valérie Lemerrier), e o simplă și modestă doamnă, mamă a două copile, care, dintr-o „fericită” întâmplare, moartea socrului său, ajunge, în afara așteptărilor ei, să se transforme peste noapte din „rățușca cea urâtă” într-o adevărată prințesă; o povară grea, ce e drept, ca un pardesiu după ploaie, pentru firea și umerii ei de femeie obișnuită. Spre deosebire de ea, soțul dânzei, Arnaud (Lambert Wilson), mezinul familiei și favoritul mamei sale, regina Eugénie (Catherine Deneuve), nu pare a fi deloc deranjat de noua sa îndeletnicire, din contra, încearcă din răspuț să intre în pielea personajului, totuși prea strâmtă pentru incompetența și iresponsabilitatea spiritului său încă

fraged, cu slăbiciuni adolescente. De aici și pornesc marile surprize „la curtea regală”, scene piperate pe alocuri, care, în ansamblu, au compus subiectul unei comedii devorante și tensionate la maxim.

Nuanțele filmului sunt cele ale unei comedii obișnuite, de familie. Pânza cinematografică este lipsită de efecte speciale, fiind înzestrată însă cu o paletă vastă de glume în variate amestecuri: începând de la culori transparente și ajungând la cele mai negre. Însușiri care nu au permis nicidecum atrofierea atenției spectatorului, mai mult, au contribuit la realizarea unui contur parcă mai lizibil al mesajului și subiectului ca atare. Căci „Palais Royal!”, pe lângă aventura „idilică” a încoronărilor plini de vicii, afecțiuni și multe alte trăsături tipice omului de rând, tratează de fapt o subtilă problemă a societății. E vorba de societatea care în plină arșiță agită din stegulețe escortându-și idolii, țipând numele lor și venerându-le frenetic trupurile care, în fond, nu reprezintă decât niște figuri împăiate. Intensitatea maximă a acestei idei mai ales este despuiață în finalul filmului, unde de fapt se și produce marea întepătură, una controlată cu precizie davinciană/lemerciană, un deznodământ capabil a ne îndemna să mai privim o dată, în glumă parcă, la trista comedie umană de care suntem încercuiți...

